

[Johs. Christiansen.]

nen, den blev nedsat noget før. Men jeg vil betragte det som helt forkert, at videnskabskommissionen skulle standse sit arbejde på det nuværende tidspunkt. Den sag, vi er i færd med at gennemføre her, kan karakteriseres som et udsnit af hele det arbejdsområde, videnskabskommissionen beskæftiger sig med. Der står store, meget betydningsfulde opgaver tilbage for videnskabskommissionen at tage stilling til, hvilket jo til fuldkommenhed fremgår af de mange udtalelser, som faldt under kommissionens generaldebat i 1947. Jeg vil håbe, at videnskabskommissionen får lejlighed til at fortsætte sit arbejde og at finde frem til forslag til de reformer, som det er nødvendigt at gennemføre for hele det videnskabelige forskningsarbejdes område.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at vi gennemfører de stillede ændringsforslag og lovforslaget, som det derefter foreligger.

Ordføreren (Rasting): Jeg vil gerne have lov til at slutte mig til det ærede medlem hr. Johs. Christiansens bemærkninger med hensyn til videnskabskommissionens fortsatte arbejde. Vi er begge medlemmer af denne kommission og har lejlighed til at se, at dette kun er et udsnit af videnskabskommissionens arbejde. Der er mange andre problemer, hvis løsning er nødvendig og forestående, og det ville være en uheldig begivenhed, dersom den højtærede undervisningsminister ville tage sig det ærede medlem hr. Bomholts henstilling på det punkt ad notam.

Der er et andet punkt, jeg gerne ville gøre en enkelt bemærkning om, nemlig spørgsmålet om den mindretalsindstilling, som ledsagede videnskabskommissionens fremsendelse af et udkast til anordning til undervisningsministeriet, men som ikke blev videresendt fra ministerens side til rigsdagsudvalget. Jeg vil gerne dèr have lov til principielt at gøre opmærksom på, at rigsdagsudvalget jo ikke bad videnskabskommissionen om noget udkast til anordning, men det bad ministeriet om et udkast til anordning, og det forekommer mig, at ministeren måtte stå frit i at fremsende anordningsudkastet i en hvilken som helst form, han anså for politisk og saglig forsvarlig, derunder også i at forhandle med vedkommende fremsættere af mindretalsindstillingen om at tage denne tilbage.

Der er heller ikke tvivl om, at udvalget som sådant — dermed mener jeg flertallet indenfor udvalgets medlemmer — ikke øn-

sker at rejse nogen kritik mod den højtærede minister på dette punkt trods de af det ærede medlem hr. Bomholt fremsatte udtalelser. Vi drøftede i et af vore møder spørgsmålet om, hvorledes den finansministerielle repræsentant i kommissionen var stillet, om han havde kompetence til at gå udenom sin minister og udenom sin departementschef. Det ærede medlem hr. Bomholt siger, at vedkommende mente at være i harmoni med sin departementschef, men en mand i den stilling må også agte på, om han er i harmoni med sin minister eller ikke. Naturligvis, han sidder jo dèr med bundet mandat på ministeren vegne.

Hvis man vil fastholde denne logik, har den højtærede undervisningsminister efter udvalgets flertals og mit eget personlige skøn været i sin fulde ret til at handle, som han gjorde, forfatningsmæssigt, politisk og sagligt.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg vil takke de ærede ordførere for deres forskellige indlæg og navnlig for det store arbejde, de har udført i udvalget. Jeg vil gerne have lov til at sige til det ærede medlem hr. Bomholt, at det forekommer mig, at en del af hans betragtninger nærmest hørte hjemme under første behandling, som vi jo dog har haft, og det forekommer mig også, at en del af hans betragtninger har en temmelig formalistisk karakter. Jeg er ærlig talt i denne sag mere interesseret i resultater end i formalia.

Når det ærede medlem trækker linierne op for denne sags forhistorie, vil jeg gøre opmærksom på, at væsentlige sider af denne forhistorie unægtelig mangler i hans fremstilling. Jeg føler mig imidlertid ikke forpligtet til her at gå ind i en redegørelse for hele denne forhistorie; det får jeg måske lejlighed til skriftlig at gøre senere.

Allerførst vil jeg gerne sige, at det ikke var Hartvig Frisch, der nedsatte den videnskabelige kommission, men minister Hartling. Jeg erindrer det så ganske tydeligt, fordi jeg selv i finanslovdebatten i 1945 første gang her i rigsdagen fremdrog tanken om en videnskabelig kommission, og dette fandt tilslutning fra daværende statsminister Knud Kristensen, som sagde, at når der, som han her hørte, var så stor enighed mellem videnskabsmændene om nødvendigheden af en sådan kommission, ville han også foranledige den nedsat.

Da denne kommission var blevet nedsat, holdt den en række møder. I de første af denne mødeserie på ti møder arbejdede man også med de mere principielle spørgs-